

Poglavlje 1

London

Lipanj 1818. godine

Dragi rođake Michael,
sljedećih nekoliko tjedana neću biti u školi, nego ću boraviti u Londonu kao pratiteljica lady Amelije dok su joj otac i maćeha na selu. Molim te, nastavi mi pisati. Trebat će mi tvoji mudri savjeti jer je lady Amelia prilično neukrotiva (smijem li reći, baš kao i ja?) i mogla bi nas do kraja ove sezone obje uvaliti u probleme.

Srdačno tvoja,
Charlotte

Tko bi rekao da balovi mogu biti ovako dosadni?

Svakako ne lady Amelia Plume. Kad je prvi put došla u London iz Torquaya, svojeg malenog rodnog mjesta, bila je duboko zadivljena svakom čajankom, svakim balom, svakim večernjim domjenkom.

No to je bilo prije dvije godine, prije nego što je shvatila koliko su sva ta događanja ista. A ni tradicionalni proljetni bal udove vikontese Kirkwood nije bio iznimka, sudeći prema ljudima koje je Amelia ugledala kročivši u plesnu dvoranu ukrašenu gomilom ruža. Bili su to oni isti dosadni ljudi koje je viđala na svim društvenim zbivanjima – isti napuhani kicoši, ogovaranju sklone matrone i njihove praznoglave kćeri. Nijedna ambiciozna mlada dama

koja ima imalo pustolovnog duha i barem trunčicu samopoštovanja ne bi trebala biti ovdje.

Nažalost, Amelia je obećala svojoj škotskoj prijateljici, lady Venetiji Campbell da će ostati. Venetia, koju je ugledala u blizini, ovu će joj dosadnu večer učiniti barem malo zabavnijom.

„Došla si. Hvala Bogu”, reče Venetia prilazeći joj. „Časna riječ, umrijet ću od dosade. Ovdje nema nikog zanimljivog.”

„Baš nikog?” upita je Amelia. Nije ni pokušala prikriti razočaranje. „Nema nikakvih španjolskih veleposlanika ni istraživača koji su se upravo vratili s ekspedicije u Tihom oceanu? Čak ni opernih pjevačica?”

Venetia se nasmije. „Mislila sam prvenstveno na slobodne muškarce.”

U Venetijinom slučaju, to su morali biti pametni muškarci. Ona je, doduše, već imala puno udvarača, i pametnih i glupih, jer je bila besramno bogata, ali i prelijepa. Muškarci su slinili nad njenim crnim uvojcima i savršenim, blijedim tenom i prilično... pozamašnim grudima.

U usporedbi s Venetijom, Amelia je bila užasno prosječna – prosječne visine, prosječne kože, čija je boja također bila prosječna. O njevoj prosječnoj građi nitko nikada neće pisati hvalospjeve, baš kao ni o njevoj prosječnoj smeđoj kosi, koja nije bila ni kovrčava ni ravna.

No, hvala Bogu, barem je imala gustu kosu i održavala ju je pomadama i vodicom od kozokrvine njezine američke maćehe. Amelijine oči nisu bile sirenski zelene poput Venetijinih, no muškarci su ih opisivali kao „iskričave”, a ni njene grudi uglavnom nisu prolazile neopažene.

Ukratko, Amelia je posjedovala određenu dozu prosječne privlačnosti... i određeni broj prosječnih udvarača. Doduše, većina muškaraca je ionako marila samo za njezin miraz, koji je bio sve samo ne prosječan, i za njezin društveni status kćeri grofa od Toveya. No ona se nije namjeravala udati ni za jednog od njih – niti

za markiza od Pomeroya, ostarjelog generala koji je bacio oko na nju i na njezin novac, niti za sina domaćice večerašnjeg bala, vikonta Kirkwooda, koji joj se prošle godine udvarao.

Ona je čeznula za pustolovnijim životom – željela je putovati po Turskoj, kao lady Mary Wortley Montagu ili živjeti u Siriji poput legendarne lady Hester Stanhope.

„Zapravo”, kaže Venetia, „ima jedna osoba koja bi nam objema mogla biti ‘zanimljiva’: američki rođak lorda Kirkwooda.” Kimne pokazujući glavom nekamo iza Amelije. „Bojnik Lucas Winter iz Korpusa mornaričke pješadije SAD-a navodno je došao u Englesku po službenoj dužnosti.”

Očekujući nekog sijedog starca izborane kože, Amelia je pratila Venetijin pogled. A onda se zablujila. Mili Bože, kako ga nije opazila kad je ušla u dvoranu?

Bojnik Winter stršao je iz mase ljudi okupljenih u ovoj plesnoj dvorani kao sokol među golubovima. Nosio je vrlo elegantnu plavu vojnu odoru sa zlatnim pletenim vrpcama i širokim krvavocrvenim pojasom oko vitkog struka. Amelijino srce zakuca brže od samog pogleda na njega.

I nije samo njegova odora bila privlačna. Kosa mu je bila crna poput tinte, baš kao i njegove čizme, a njegovo lice, premda nije bilo nimalo izborano, bilo je preplanulo od sunca pa su pokraj njega ostala gospoda djelovala slabokrvno. Njegov je ten govorio o danima provedenim na moru, o bitkama u Sredozemlju... Oh, zacijelo je proživio mnogo uzbudljivih pustolovina!

„E, *to* je pravi muškarac”, primijeti Venetia. „U Americi očito dobro uspijevaju, ako su svi ovako visoki i dobro građeni. Čak su mu i crte lica nekako grublje, muževnije.”

Istina. Ovaj je muškarac imao izrazito četvrtastu vilicu, a nos mu je bio preuzak da bi ga se moglo nazvati lijepim. A svaki bi engleski lord na njegovu mjestu počupao te guste, neposlušne obrve. No čak i kad bi imao drukčije crte lica, taj bi ga smrknuti izraz svejedno činio „grubim”.

I fascinantnim.

„Još nije nijednu damu zamolio za ples.” Venetijine oči nestašno zasvjetlucaju. „No ovo će ti se osobito svidjeti – kažu da putuje s pravim pravcatim arsenalom. Bude li nastavio vrijeđati naše časnike, možda će morati posegnuti za nekim od svojih oružja.”

„Uvrijedio ih je?” Kvragu, Amelia je očito propustila najbolji dio večeri. Možda ipak nije trebala zakasniti.

„Rekao je lordu Pomeroyu da su Amerikanci pobijedili u nedavnom sukobu s nama jer su engleskim časnicima ‘draže šetnje od pištolja’.”

Amelia se nasmije. Mogla je točno zamisliti generalovu reakciju na tu uvredljivu izjavu. Pogotovo zato što ju je izgovorio čovjek poput bojnika Wintera, koji očito ovu zemlju i dalje doživljava kao neprijateljski teritorij, iako je rat završio prije tri godine. Pijuckajući šampanjac, vojnik je promatrao plesnu dvoranu s jedva prikrivenim prijezirom, poput špijuna koji obavlja svoj zadatak.

„Je li oženjen?” upita Amelia.

Venetia se namršti. „Hm, koliko sam uspjela čuti, nitko to nije spomenuo.”

„Nadam se da nije.” Amelia ponovno krišom pogleda u njegovom smjeru. „Sigurno je jako hrabar kad se usudio suočiti s done-davnim neprijateljima na njihovu teritoriju.”

„I sigurno ima dobru batinu ispod kila”, dodaje Venetia. Njezin škotski naglasak bio je jedva primjetan.

Amelia je pogleda iskosa. „Opet si čitala priče iz harema?”

„Vrlo su informativne.” Venetia spusti glas do šapta. „Što misliš, ima li vojnik Winter ‘sablju’ koja zaslužuje ‘štovanje’ ustima?”

„Zaboga, čak ni ja nisam toliko besramna da razmišljam o vojničkovoj ‘sablji’.”

Venetia se zacereka. „Tvoja maćeha bi bila presretna da je ovo čula.”

Amelia se nasmije. „Sirota Dolly, sam Bog zna koliko očajava zbog mene. S pokojnim je mužem obišla pola svijeta te pritom mr-

zila svaki trenutak proveden daleko od doma pa nikako ne može shvatiti zašto ja toliko silno želim putovati.”

Pogled joj se vrati na bojnika Wintera. Američki marinci nekoć su bili poznati po bitkama s berberskim gusarima. Je li on bio premlad da bi sudjelovao u nekoj od njih? Bi li se Amelia usudila zatražiti da ih netko upozna kako bi to otkrila?

Lord Kirkwood pogleda prema njoj i došapne nešto svojem rođaku, koji pogleda u istom smjeru. Bio je to prvi pogled koji joj je Amerikanac uputio i ona mu se koketno nasmiješi.

On joj ne uzvratí osmijeh. Samo stisne oči i pogleda je s neočekivanim intenzitetom grabežljivca, klizeći pogledom niz njenu opravu od kineske svile s crvenim orijentalnim volanima. Do trenutka kad su se njegove oči vratile do njezina lica, ono je već bilo vruće i zajapureno.

Dragi Bože, taj čovjek je uistinu bio drzak. Nijedan je Englez nije gledao kao da stoji pred njime potpuno gola. Kako intrigantno. Amelia osjeti žmarce u leđima.

A onda je sve pokvario odsječnim kimanjem glave i vratio pogled na svoga rođaka.

Dakle, stvarno! Što bi trebala misliti o tome?

„Gdje je večeras tvoja maćeha?” upita je Venetia.

„Ona i tata su jučer otputovali u Torquay”, odsutno odgovori Amelia. Dolly je uskoro trebala roditi svoje prvo dijete i tata ju je odlučio paziti i maziti na selu. „Zamalo su i mene prisilili da odem s njima, no gospođa Harris je srećom pristala doći u London kao moja pratiteljica jer je trenutačno ne trebaju u školi.”

Amelia i Venetia su prije dvije godine završile školu za mlade dame koju je vodila gospođa Harris, no njihova je bivša ravnateljica i dalje gajila tople osjećaje prema njima – kao i one prema njoj. Zato su i dalje svaki mjesec odlazile k njoj na čaj i „lekcije za bogate nasljednice”. Gospođa Harris je također bila bogati izvor informacija kojima ju je redovito opskrbljivao „rođak Michael”, njezin tajanstveni dobročinitelj.

„Znaš da obožavam gospođu Harris”, reče Venetia, „no ne bih je voljela imati kao pratiteljicu. Neće te ostaviti nasamo ni sa jednim gospodinom.”

„A s kojim bi se to gospodinom Amelia željela naći nasamo?” zajedljivo upita glas iza njih.

Amelia prigušeno zastenje. Bila je to gospođica Sarah Linley, još jedna njihova školska kolegica. Amelia se trudila zavoleti Praznoglavu Saru, no na koncu bi uvijek škrgutala zubima zbog njezine čangrizavosti i snobizma.

„Zdravo, Sarah.” Amelia namjesti pristojan osmijeh na lice. „Upravo smo komentirale manjak slobodnih muškaraca na ovom balu.”

„Kakav manjak?” upita Sarah. „Ja vidim dosta neženja. Lorda Kirkwooda, na primjer.”

„Koji se, koliko čujem, želi bogato oženiti”, naglasi Venetia.

Sarah stane vrtjeti jednu od svojih zlatnih kovrča oko prsta. „Ja imam bogati miraz.”

Osim toga, ta bankareva kći bila je lijepa poput porculanske lutke. Prava šteta što nije posjedovala i mozak.

„Lord Kirkwood se nikad ne bi tebi udvarao”, odbrusi joj Venetia ne trudeći se prikriti svoj prijezir. Zahvaljujući Sarinom neprestanom pljuvanju po „prljavim Škotima”, njih dvije su uvijek bile vrlo neprijateljski nastrojene jedna prema drugoj.

„Ah, ali on mi se već udvarao”, kaže Sarah glasom koji je odisao nadmenošću. A onda dramatično uzdahne. „Nažalost, moji roditelji su bili protiv toga. Tata zove lorda Kirkwooda „plemićkom ništarijom” i želi da se udam za nekog bogatog trgovca čajem. On bi se večeras također trebao pojaviti ovdje i to je jedini razlog zašto su me pustili da dođem. Ja, žena trgovca čajem! Možete li to zamisliti? A mogla sam biti lady Kirkwood!”

„Jamačno je vikontu prepuklo srce”, zajedljivo će Venetia.

„O, ta priča još nije gotova.” Sarah ih zabljesne tajnovitim osmijehom.

Amelia ju nije željela dalje ispitivati, no Venetia očito nije mogla podnijeti da Sarah zna nešto što ona ne zna. „Stvarno?” upita je Venetia.

Sarah se nagne prema njima. „Obećavate da nećete nikom reći?”

Venetia i Amelia razmijene poglede. „Naravno.”

„Na prošlom društvenom okupljanju mi je potajice uručio pismo u kojem mi je iznio svoje namjere.”

Amelia je jedva uspjela prikriti svoju zgranutost. Mislila je da je lord Kirkwood pametan, no ako je ozbiljno razmatrao ženidbu Praznoglavom Sarom, očito je bio lud... ili mu je očajnički trebao novac, više nego što je društvo moglo pretpostaviti.

„Čak sam mu i napisala odgovor.” Sarah namjesti tragičan izraz lica. „No najvjerojatnije će zauvijek ostati u mojoj torbici. Mama budno nadzire svu našu poštu i zaprijetila mi je oduzimanjem nakita budem li plesala s lordom Kirkwoodom.” Ona baci pogled na drugi kraj dvorane. „Mislim da bi svejedno pokušao barem nakratko prozboriti sa mnom, no ne može se maknuti od ovog svojeg groznog rođaka.”

Sve tri pogledaju prema američkom bojniku, koji je upravo nešto govorio dvojici gostiju. Oba muškarca planu na njegove riječi pa lord Kirkwood uskoči ne bi li ih primirio.

Sarah uzdahne. „Kad god gospodin lord krene prema meni, taj njegov naprasiti rođak uspije nekoga isprovocirati. A ja mu ne mogu samo tako prići i dati mu pismo. Netko bi mogao vidjeti, a tata bi me ubio da sazna za to.”

„Onda daj pismo nekom od njegovih slugu”, jednostavno dobaci Venetia.

„A što ako mama to opazi? Ili ako nas sluge odaju? Moji bi me roditelji vjerojatno zaključali u sobu ili učinili nešto jednako strašno.”

„Možeš ga ostaviti na nekom mjestu gdje će ga sigurno pronaći”, predloži Amelia. „U njegovoj radnoj sobi, na primjer.”

„Ondje se muškarci kartaju”, kaže Sarah uz obijesno namršteni izraz lica.

„Onda mu ostavi pismo na krevetu”, reče Amelia. „Ili, još bolje, na jastuku. Nitko od njegovih slugu neće se usuditi maknuti ga odatle prije nego što ga njihov gospodar vidi.”

Dok je Sarah zabezeknuto piljila u Ameliju, Venetiji zaiskre oči i ona doda: „Da, Sarah. Skokni gore u njegovu sobu i ostavi mu pismo na krevetu.”

„Jako smiješno”, kaže Sarah napućivši usne. „Vi me obje samo želite uvaliti u nevolju kako bi mi preotele lorda Kirkwooda.”

Amelia joj zamalo odbrusi da se njoj lord Kirkwood udvarao dok još nije ni pomišljao na Saru, no ipak nije bila toliko zlobna. „Htjela sam samo naglasiti”, nastavi oštrim tonom, „da je ova kuća prilično mala i da u njoj postoji stubište za slugu. Mogla bi se krišom popeti na kat i obaviti to prije nego itko primijeti da te nema.”

„Ako je to toliko jednostavno, zašto ti to ne učiniš?” prasne Sarah. „Kad već toliko žudiš za pustolovinama.”

Amelia zausti neki jednako naprasiti odgovor, a onda zastane. Ona *jest* voljela pustolovine. Voljela je tajnovitost, uzbuđenje šuljanja i skrivanja... Možda bi stvarno trebala ona to učiniti. Ne radi Sare, naravno, već samo da provjeri može li joj to uspjeti.

Večeras se ionako neće dogoditi ništa uzbudljivo. Osim toga, bojnikova je soba vjerojatno isto ondje na katu – mogla bi zaviriti unutra i možda vidjeti onaj „arsenal” koji je Venetia spomenula.

„U redu”, reče Amelia. „Ja ću odnijeti pismo.”

Sarah je djelovala iznenađeno, no Venetia se namršti. „Ne budi blesava. Ne smiješ ući u spavaću sobu nekog muškarca.”

„To je najbolji način. Jedino tako možemo biti sigurne da će lord Kirkwood pročitati Sarino pismo.”

„To je najbolji način da si nepovratno upropastiš ugled ako te netko bude vidio”, drekne Venetia. „Za Boga miloga, onda mu možeš i jednostavno prići i uručiti mu pismo. Tračevi će te razapeti u svakom slučaju.”

„Ako mi Amelia želi pomoći”, pobuni se Sarah, „zašto je ne bismo pustile da to učini?”

„Zato što će je uloviti na djelu, glupačo?”

„Ako me uhvate, praviti ću se blesava”, kaže Amelia. „Zatreptat ću očima i glumiti šupljoglavku koja se izgubila tražeći salon za odmaranje.”

„To ti neće sa svakime upaliti”, upozori je Venetia.

„Onda ću se pobrinuti da ne budem otkrivena.” Amelia se okrene prema Sari. „Daj mi pismo.” Sarah ga krišom izvuče iz svoje torbice i gurne ga Ameliji u ruku.

Ignorirajući Venetijine prigovore, Amelia spremi omotnicu u svoju torbicu, a onda žurno krene prema hodniku. Ovo, istina, nije bila luda, egzotična pustolovina o kakvoj je maštala, ali je bilo bolje nego ništa. Još kad bi samo uspjela neopaženo stići do vrata stubišta za poslugu...

Imala je sreće. Stubište se nalazilo pokraj salona za odmaranje, pa je mogla lako otvoriti jedna vrata umjesto drugih dok nitko nije gledao. Sreća ju je nastavila pratiti i kad se popela na kat. Hodnik koji je vodio prema spavaćim sobama bio je potpuno prazan.

No koja je od njih bila soba lorda Kirkwooda? Osluškujući zvukove kako bi pobjegla prije nego što se sluge pojave u hodniku, brzo je otvarala jedna vrata za drugima. Iza jednih ju je zapahnuo snažan miris ružine vodice, pa je zaključila da je to očito bila soba udove vikontese, a sljedeća je pripadala njenoj osobnoj služavki. No baš kad je otvorila jednu od soba na suprotnoj strani, začula je glasove sa stubišta. Krv joj je hućala u ušima i ona brzo uđe u sobu i zatvori vrata za sobom.

Dok je netko prolazio hodnikom, Amelia se osvrkala oko sebe. U ovoj je sobi definitivno spavao muškarac. Ispred kreveta nalazio se par ulaštenih čizama, a preko naslona stolice bio je prebačen pojas s neobično oblikovanom sabljom u koricama. Lord Kirkwood je svoje oružje držao u vitrini u prizemlju. Dakle, ovo je zacijelo bila...

Soba bojnika Wintera.

Koža joj se naježi od zabranjenog uzbuđenja. Upravo joj se pružila prilika da vidi njegov arsenal. I da otkrije više o njemu – gdje je sve bio, kamo će otići.

Je li oženjen.

Krv joj se uzburkala od uzbuđenja dok je prilazila njegovom pultu za brijanje. Kao većina vojnika, bio je iznimno uredan. Četke i češalj bili su savršeno čisti, bez ijedne dlake. Jednako čist i uredan bio je i njegov toaletni stolić. Na njemu nije bilo nikakvog nakita, ali je zato u ladici pronašla bodež s drškom od bjelokosti koji je izgledao prilično opako.

Letimičan pogled u garderobni ormar otkrio je odjeću koja je bila kvalitetna i dobro skrojena, ali ne i kicoška. Praktične rukavice i čizme, te dva prilično iznošena cilindra od dabrovine. Ondje je također pronašla oružje – zaključanu kutiju za pištolje, još jedan bodež, pa čak i pušku, za Boga miloga. No, k vrapcu, ništa što bi joj otkrilo ima li ženu.

A onda je ugledala otvorena pisma na pisaćem stolu. Na trenu-tak je oklijevala, i krv joj brže poteče venama. Hoće li se usuditi? Bilo bi to prilično riskantno, zar ne?

Ali to nije bio dovoljan razlog da to ne učini. Svaka pustolovina ima svoje rizike.

Prišavši žurno stolu, pogledala je u najgornji list papira. Bilo je to pismo Stožera mornarice američkom konzulu, kojim se bojniku Lucasu Winteru dopuštao pristup brodogradilištu u Deptfordu. Zanimljivo, ali ne pretjerano informativno. Amelia pregleda i ostala pisma. Još dosadne korespondencije, nijedno pismo od supruge.

A onda je stigla do najdonjeg pisma, koje je sadržavalo neo-bičan popis imena, s naštvrlanim komentarima pokraj svakoga. „Gospođa Dorothy Taylor” i nekoliko adresa u Francuskoj, neki datum, te kratak opis. Pokraj „gospođice Dorothy Jackson” nije bilo nikakvog opisa, samo adresa u Francuskoj i napomena da

ima brata. „Gospođa Dorothy Winthrop” – zaboga, ovaj čovjek je stvarno bio sklon ženama po imenu Dorothy – imala je pored svojeg imena samo datum i adresu, a spominjao se i njezin muž Amerikanac.

Posljednje ime bilo je dvaput podcrtano: „Gospođa Dorothy Smith”. Amelia se smrzne. Prije nego što se udala za njenog tatu, Dollyno ime je bilo Dolly – Dorothy – Smith. Amelia nervozno proguta slinu. To nije ništa značilo. Već samo u Londonu sigurno ima stotinu žena koje se zovu Dorothy Smith.

No kad je nastavila čitati komentare pokraj imena gospođe Dorothy Smith, srce joj je sišlo u pete:

270 Rue de la Sonne, Pariz

Možda imala partnera u Rouenu u studenom 1815.?

Isplivala iz Calaisa prema Plymouthu sama, veljače 1816.

Blijeda tena, zelenih očiju, crvenkaste kose, niska.

Amelia je tupo zurila u papir. Taj opis je nedvojbeno odgovarao Dolly. A Dolly je bila i u Parizu i u Rouenu prije nego što je 1816. stigla u Plymouth, gdje ju je tata osvojio i oženio se njome. „Možda imala partnera” – naravno da je imala partnera. Svojeg sada pokojnog muža trgovca.

No zašto bi se bojničar Winter zanimao za Dolly? Njeno ime je očito najviše pobudilo njegov interes, a to znači da ju vjerojatno nije osobno poznao.

Okrenuvši papir, otkrila je još bilježaka od kojih joj se sledila krv u žilama.

Dorothy Smith je pseudonim Dorothy Frier?

Vremena se podudaraju s Frieričinim bijegom iz SAD-a kako bi izbjegla zatvor.

Dolly? Pobjegla kako bi „izbjegla zatvor”? Tko ju je želio strpati u zatvor? I zašto? Riječ pseudonim asocirala je na zločince. Je li činjenica da je bojničar Winter imao neke veze s ovime značila da je u cijelu priču umiješana i američka vlada?

Možda je ta Dorothy koju je bojniik tražio bila britanska špijun-ka. No rat je bio završen – koga je više bilo briga za špijune? No to u svakom slučaju nije mogla biti stidljiva Dolly, koja se trzala od nelagode kad god bi se netko svađao, koja je davala sve od sebe kako bi udovoljila Ameliji i njenom tati, koja se vrlo rado udala za tatu i dopustila mu da raspolaze njenim nasljedstvom, iako se mogla udati za nekog bogatog...

Želudac joj se stisne od neugodne spoznaje. Što ako je Dolly došla do svog bogatstva na nepošten način?

Kad su se upoznali u Plymouthu, Amelijin otac udovac i Dolly zaljubili su se gotovo na prvi pogled. Dolly je bila tako tužna i tako krhka, i Amelijin krupni, mrgodni otac ju je smjesta poželio zaštititi. A tko ne bi? Dolly je uistinu bila tako drago i mило stvo-renje.

No ostaje činjenica da im je Dollyn novac promijenio živote. Dollynim novcem plaćena je skupa elitna škola gospođe Harris. Zahvaljujući Dollynom novcu, Amelia je imala bogati miraz i mogla je debitirati u Londonu. A Dollyn novac je i omogućio tati da ponovno dovede sve u red na njihovom imanju, nakon toliko godina štedljivog života.

Amelia je prekopavala po papirima tražeći dodatne informacije, no nije pronašla ništa. Što sada? Dolly nije nikada spomenula prezime Frier. Doduše, ona je općenito rijetko govorila o svojoj prošlosti. Je li moguće da je Dolly prije vodila neki posve drukčiji život? Voljela se kartati – je li možda bila kockarica? Ili žena kockara ili kartaškog varalice?

Ne, to je bilo besmisleno. Dolly nikad ne bi sudjelovala u nikakvim kriminalnim djelatnostima. Nije bila dovoljno temperamentna za to. Ameliji je uvijek ispunjavala svaku želju i plakala je kad im je umrla zlatna ribica, za Boga miloga. Sama pomisao da bi Dolly mogla učiniti neku kriminalnu radnju bila je apsurdna. To što se njezin život donedavno poklapao sa životom te druge Dorothy Smith bio je samo stravičan niz podudarnosti.

No boжник neće misliti tako. Amelia je imala osjećaj da je on čovjek koji voli sve temeljito istražiti. Štoviše, možda je već znao da je Dolly njezina maćeha. To bi objasnilo zašto je onako zurio u Ameliju dolje u plesnoj dvorani.

Hoće li boжник uskoro otputovati u Devon i htjeti razgovarati s njezinim ocem? Ili pokušati odvući Dolly u Ameriku zbog nečega što sigurno nije učinila?

Amelia ju je morala upozoriti, ali kako? I na što? Nije ni znala što to boжник Winter zapravo istražuje – možda se bez razloga brinula. Nije bila sigurna ni da je povezao Dorothy Smith s Dolly. A uznemiravati Dolly u njenom trenutačnom stanju nije dolazilo u obzir. Osim toga, ne bi li bilo bolje prvo otkriti zašto je taj čovjek uopće ovdje?

Nesto zapucketa pokraj nje i ona preplašeno odskoči. Bila je to samo cjepanica koja je gorjela u kaminu, ali svejedno... morala je pobjeći. Ova soba joj je počela djelovati izrazito prijeteće, s tom upadljivo izloženom sabljom i skrivenim oružjem i zlokočnim porukama koje su aludirale na izdaju. Tko zna što će joj boжник Winter učiniti ako je zatekne ovdje?

Oprezno je namjestila sva pisma točno onako kako ih je pronašla, a onda se požurila prema vratima. Hvala Bogu, hodnik je bio prazan. Još je morala ostaviti Sarino pismo u sobi lorda Kirkwooda i htjela je to što prije obaviti.

Hodajući žurno prema jedinim preostalim vratima, vadila je Sarino pismo iz torbice. No nije ju mogla ponovno zatvoriti i zato je prekasno čula osobu koja se penjala po stubama.

„Što radite ovdje?” ljutito upita nepoznati muški glas s izraženim naglaskom.

Umalo joj je otkazalo srce. Gurnuvši pismo natrag u torbicu iza svojih leđa, Amelia naglo podigne glavu i nađe se oči u oči s muškarcem kojeg bi najviše trebala izbjegavati.

Bojnikom Lucasom Winterom.